

Cselényi Béla
égtájhoz kötött *ars poetica*

túl a haikuk egyszerű gépén
gomolyog a költészet
mint seprű alatt a por
ez nem a távol-kelet
cukorsüveg-hegyeinek
szoros láncolata
nem az öreg bölcsek
novokain-szavától
kerékvágásba visszazökkenő
szekerek világa
de nem is a szonettek
latinosan csengő
márványlépcsős
cifra kerítéses
gazdag palotája
ez gyermekkor
vagy gyermekornak látványcsalódása
hol isten vakfolton áll
s így az elmúlásnál
nagyobb veszedelem
nem képzelhető el
írni hát ebben a
szűk dimenzióban
kötve-kötetlenül
lehetséges itt
a tárgyak kézzelfogható
varázslatától az
alkonyi szépség
üvegbúráján át
az elvonatkoztatás
kies lugasáig

2018. II. 15.

rendetlenség és rend(szer)

a rendetlenség én vagyok
 a rendetlenség használt agysejt
 0 a rend és 1 a rendetlenség
 szükség van tehát rendre is
 mint nullára a számítógépnek
 fehérre a grafikának
 ha abszolút rend volna
 fehérre meszelt kocka lenne a lakás
 vagy még inkább
 fehérre meszelt gömb
 lakhatatlan lenne a rend
 az abszolút nulla
 mégis
 az egyesek felhalmozódnak
 egyesek a tárgyak
 egyesek a színek
 egyesek a felgyűlt könyvkupacok
 egyesek a por
 például a porszívó
 felszív egy csomó egyest
 így némileg bővül a memória
 de a többi egyes sorrendjét
 magamnak kell meghatároznom
 olyan halmazokat hozva létre
 hogy az egyesek csoportjában
 több legyen a függőleges
 és vízszintes összefüggés
 eszembe jut most az archívum
 polcok
 dossziék
 a dossziékon könyvtári szám
 egyetemes tizedes osztályozási rendszer
 bonyolult de megtanulható
 s ahogy a polcok közt jártam
 és elnéztem a közelítő témákat
 olyan volt
 mintha agytekervények közt bolyonganék
 159 lélektan
 159.1 magány
 159.2 álom
 159.3 öngyilkosság
 hogy megtanuljam
 cédulákra rajzoltam
 és egy időben felragasztottam a polcra

de megkért valaki
 hogy vegyem le őket
 mert a háta mögött épp az öngyilkosság
 vonalrajza függött

2016. XI. 13.

Hőgutás álmaim 2017. augusztus 4-én

Színes, lidérces álmaim voltak, főleg piros-sárga-kékek, mint József Attilának. R., aki tetszett nekem, performance-okat ad elő Kolozsváron. Ájulás környékez. Látom R.-t a levegőben, mellette az ő akktorzóját, amellet pedig ruhás felsőtestét idegenlégiós csáköval, amelynek porvédő lebernyegén tőlem idéz nagy betűkkel, megjelölve a forrást, aztán külföldre távozik; a repülőtéren is előadja a performance-át; ekkor is környékez az ájulás, mintha az agyamat ráznák, de ahogy R. beáll az utasok sorába, csáköja lebernyegén már nem idéz tőlem: külföldön szeretnie engem már nem elegáns.

Megyek Élektrába. Mintha egy láthatatlan trapézon ereszkednék alá anyámtól az ókori Görögországba, pontosan Élektra idejébe. Kardos katonákkal vagyok együtt; én is görög vagyok, nekem is van kardom és katartikusan boldog vagyok, hogy – görög létemre – semmi közöm Élektra tragédiájához. Aztán menyeyei apám is megjelenik: édességeket ad át nekem és egy nagy köteg ropogós bankjegyet, hogy menjek el egy délkelet-ázsiai nagykövetségre, és osszam szét azokat. Abban az országban sokan haltak meg valami katasztrófa miatt. Noha nem japánok, földig hajolva kívánok

nekik japánul részvétet. Ekkor már
 buddhista bonc vagyok, s miután átadtam
 az adományt, énekelni kezdek nekik egy
 buddhista dalt, miközben földre telepedem,
 és piros-sárga-kék homokszemekből
 szórok magam elé egy cifra mandalát,
 és mint a bolgár ivó ruca,¹ úgy billeg
 közben egy parányi drótlipinka,² s amíg
 éneklek a szerzetesi dalt, eszembe jut,
 hogy kétfajta délkelet-ázsiai leány létezik:
 a gyönyörű és a tepsiarcú.

2017. VIII. 4.

talán nem komoly

mintha a várakozás lámpaláza
 de mire várakoznék
 miféle lámpa
 mintha a rendezgetés terve
 de mit rendezgetnék
 kacattal telve
 mintha a magányok
 aprópénzei
 gyűlnének tőkéné
 minden úgy néz ki
 mintha gazdag ember
 lennék sok kacattal
 élettől idegen
 zagyva cédulákkal
 mintha itt-ott fájna
 bennem egy tompa kés
 lehet hogy nem komoly
 csupán öregedés

2016. XI. 23.

¹ ruca: kacsa

² lipinka: libikóka